சக்ரவர்த்தினி.

“ கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி ”.

VOL-11 }
தொகுதி-11 }

March
மார்ச்சுமீ 1916.

{ No 8.
{ பகுதி-8.

கேட்டி லுறுதி கூட்டு முடைமை.

பொருளிழந்த காலத்தில் மனத்தளர்ச்சி யுடையவர் பின் பொருளுடையவராக வாழ்தல் ஒரு வாற்றானு மின்மையின், எவ்வகைத்தாய விபத்து நேர்ந்த காலத்திலும் மனந்தளரா திருப்பவரே பொருளுண்டையவராய், பிறர் மதிக்க வாழ்வ ரென்பதை நம்மனோர் நன்கு கவனித்து வருவாராயின், எவ்வகைத்தாய விபத்து நேர்ந்த விடத்தும் மனத்தளர் வடைவதில்லையாம். தமக்குக் கேடுண்டாய காலத்தில் இனி நா முன்னுக்கு வருவது எவ்வாற்றாலா மென்று மனங்கலங்கி வாட்டமுற்று வதைபவர் முன்னுக்கு வருவது முக்காலத்திலுமில்லையாம். ஒருவர் பொருளிழந்த காலத்தில் தைரியம் தன லட்சுமி; தைரிய மில்லாரிடத்துத் தன லட்சுமி சேர்வதில்லை; மனவுறுதி யில்லார் வாழ்வ தடையா ரென்றற் றொடக்கத்துவாக்கியங்களைக் கவனித்து, அது பற்றிக் கலங்காமலுறுதியாக விருப்பாராயின், அவர் வறுமையுடையவராக வாழ்வது நிச்சயமாக வில்லையாம். மனவுறுதியில்லாதார் பொருளுடையவரா யுள்ளகாலத்திலும் யாமிப் பொருளை யிழந்து விடுவோமாயின், மீண்டும் பொருளுடையவரா யிருப்பது கூடாதேயென்று கலக்க முற்றிருத்தலால், வறுமை யுடையவராகவே யிருக்கின்றனர்; மனவுறுதி யுடையவர் பொருளை யிழந்த காலத்திலும் சீ, இது கெட்டது; வேண்டுமானால் நாளைக்கே நாற்பது லட்சம் சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம்; பொருள் தேடும் வகையை யறியாதவரன்றோ பொருளிழந்தமைக்காக

வருத்த முறல் வேண்டும்; பொருள் தேடும் வகையை யறிந்துள்ள நாம் இழந்த பொருளைப் பற்றியேன் வருத்த முறல் வேண்டுமென்று கலக்க முறாதிருத்தலால், செல்வ முடையவராகவே யிருக்கின்றனர். மனவுறுதி யுடையார் செல்வ முடையவராகவும், அஃதில்லாதார் வறுமையுடையவராகவுமிருத்தலை யூன்றிநோக்குவார்க்கு மனவுறுதி ஒவ்வொருவர்க்கும் அவசியமாகவேண்டுமென்பது விளங்காதிராது. பொருளென்பது மணி (இரத்தினம்), பொன், வெள்ளி, நெல், காணி, மனை முதலியனவாம். இவையெல்லாவற்றையு மாவது இவற்றுள் பலவற்றையாவது சிலவற்றையாவது இழவாதிருத்தல் எவர்க்கும் எப்போதும் முடியாததாம்; ஆகவே, நம்மனோர் நம்மிடத்திலுள்ள பொருள்களையிழவாதிருத்தல் முடியாது; அவற்றையிழப்பதுபற்றி மனத்தளர்வடைவது கூடாது; மனவுறுதியிருந்தால் இழந்தபொருள்களையாவது அவற்றை யொத்த பொருள்களையாவது அவற்றினும் மேலாய பொருள்களையாவது சம்பாதித்துக்கொள்ளலாமென்று தீர்மானித்து, எத்தன்மையதாயவிபத்து நேர்ந்தவிடத்தும் மனந்தளராதிருத்தல்வேண்டும்; இவ்வாறிருப்பவர் பொருள்களையிழப்பதுபற்றி வருத்த முறுவதேயில்லையாம்.

தங் கைப்பொருளை யொருகால விசேடத்தால் இழந்தவிடத்து, அதுபற்றி மனத்தளர்வடையாது, மீண்டும் பொருள் தேடும்வகையையாராய்ந்து வருபவர் நிச்சயமாகப் பொருளுடையவராவரென்பதை நம்மனோர்க்கு நன்குணர்த்தவே நமது ஞானத்தாயாராகிய ஔவைப்பிராட்டியார் "கேட்டி லுறுதி கூட்டு முடைமை—(ஒருவன்) பொருளிழந்த காலத்தில் (மனந்தளராது உறுதியுடையவனாயிருப்பானாயின், அந்த) உறுதியானது (அவனுக்கு முன்போலச்) செல்வத்தைச் சேர்க்கும்" என்றருளிச் செய்தனர். ஆத்திசூடியில் நமது ஔவைப்பிராட்டியாரவர்கள் "மனந்தடுமாறேல்-(தீவினையாலாவது உள்ளபொருளை யிழந்தமையாலாவது மெய்வருத்தத்தாலாவது துன்பமுண்டாயவிடத்து அது பற்றி நீ) மனந்தடுமாறா திருக்கக்கடவாய்" என்றருளியிருப்பது 'கேட்டி லுறுதி கூட்டு முடைமை' என்னுமிவ்வாக்கியத்தை வற்புறுத்துவதாமென்பது சிறிதூன்றி நோக்குவார்க்கு நன்கு விளங்கும். மனந்தடுமாறுதல்-மனங்கலங்காமையாம்.

MADRAS

"பொருளிலார்க் கின்ப மில்லை புண்ணிய மில்லை யென்றும், மருவிய கீர்த்தி யில்லை மைந்தரிற் பெருமை யில்லை, கருதிய கரும மில்லை கதிபெற வழியு மில்லை, பெருநிலந் தனிற்சஞ் சாரப் பிரேதமாய்த் திரிகு வாரே" என்று வழங்கும் செய்யுளை யூன்றி நோக்குமிடத்துப் பொருளில்லாதார்க்கு இன்பம், புண்ணியம், புகழ், ஒளி (நன்குமதிப்பு), நினைத்தகாரியத்தை நினைத்தவாறே செய்துமுடித்தல், புண்யலோகப்பிராப்தி யென்பனவற்றுள் ஒன்றும் சம்பவிப்பதில்லையாம்; அவர் நடைப்பிணமென்று சொல்லப் படுவரென்பது விளங்குதலால், பொருள்தேடுதற்குரியதென்பது நன்குவிளங்கும். இழந்தபொருளைத் தேடுவதற்கேயன்றி, உள்ள பொருளைக் காப்பதற்கும் உறுதி யின்றியமையாது வேண்டியிருத்தலின், மனங்கலங்காமை அல்லது மனந்தளராமை யென்னு முறுதியுடையவராக நாம் பெரிதுமுயற்சிசெய்தல்வேண்டும். இவ்வுறுதியொன்றிருக்குமாயின், நாம் இன்பம், புண்ணியம், புகழ், ஒளி முதலியவற்றையெல்லா மிகவெளிதிற்பெறுதற்குரியவராவோம். தீயவழியால்வரும் பொருள் துக்கம், பாவம், இகழ் முதலியவற்றைத் தருவதாமென்பதனை நன்குகவனித்துப் பொருள்களை யிழப்பதுபற்றிக் கலக்கமுறாது, அவற்றை மேன்மேலும் தேடிவருவோமாயின், நாம் இகத்திலேயன்றிப் பரத்திலும் மேன்மையடைவது தவறாதாம்.

(1) வசிட்டர் சாபத்தால் சண்டாளத் தன்மையைப்பெற்ற திரிசங்குராஜன் விசுவாமித்திரர் வாயிலாகப் புண்ணியலோகமடைந்தானன்றோ? அவனதனை யெதனாலடைந்தான்? உறுதியாலன்றோ?

(2) மேனகையைப் புணர்ந்தும், அரம்பையைக் கல்லாகச் சபித்தும் தாம் செய்த தவத்தையிழந்த விசுவாமித்திரர் தவத்தால் மேன்மைபெற்று, வசிஷ்டமாமுனிவரால் பிரஹ்மரிஷியே யென்றழைக்கப்பட்டாரன்றோ? அவரப்பாக்கியத்தை யெதனாலடைந்தார்? உறுதியாலன்றோ?

(3) ஸாவித்திரி தன்கணவனது உயிரையமனிடத்திருந்து மீட்டது? எதனால்? உறுதியாலன்றோ?

(4) தமயந்தி தன்கணவனைக் கண்டடைந்தது எதனால்? உறுதியாலன்றோ?

(5) துருவச்சிறுவன் காடுசென்று கடுந்தவஞ்செய்து, சுவாமியினருளை யுறுதியாலன்றோ பெற்றான்?

(6) மார்க்கண்டேயர் சிவலிங்கத்தைப் பூசித்து யமனைவென்று, என்றும்பதினாறுவயதினராயிருக்கும் பாக்கியத்தை யுறுதியாலன்றோ பெற்றார்?

இங்ஙனம் தம்மனவுறுதியால் மேன்மையுற்று விளங்கியவரெண்ணிலராவர். எத்தன்மையதாயவிபத்து நேர்ந்தகாலத்திலு மனங்கலங்காது காரியத்திற்கண்ணு யிருப்போமாயின், நாமும் அவர்போல மேன்மையுற்று விளங்குதல் கூடும்?

பொருளையிழந்தகாலத்தில் மனங்கலங்கா திருப்பவர் முயற்சி, பொருள், கொடை (ஈகை) முதலியவற்றை முறையேயுடையவராவரென்பதனை நன்குணர்ந்து, கேட்டினுறுதி யுடையவராயிருப்பவர் எப்போதும் வாட்டமடையாது வாழ்வரென்பது தவறுவதில்லையாம்.

" அடுக்கி வரினு மழிவிலா னுற்ற
விடுக்க ணிடுக்கட் படும்:—

(இடைவிடாது மேன்மேல் வந்தனவாயினும் தன்னுள்ளக் கோட்பாடுவிடாதவனை யடைந்ததுன்பங்கள் தாம் துன்பத்திலே பட்டுப்போம்.)

என்று திருக்குறள் கூறுவது இங்கு நன்குணர்தற்பாலதாம்.

சுகத்தெளி வுரை.

(முன்தொடர்ச்சி.)

கடவுள் வழிபாட்டு முறை.

கடவுளை உண்மையாய் வழி பட வேண்டுமாயின், அதற்கு அதிகாரமும் வேண்டாம், செல்வமும் வேண்டாம், தனியிடமும் வேண்டாம், எல்லாவிதக் கோணல்களும் நீங்கிய சுத்த இருதயமே வேண்டும். ஸர்வ வியாபகமான பூரண வஸ்துவினிடத்தில் உங்கள் எண்ணங்களை நிறுத்துங்கள். அகத்தும் புறத்தும் ஒளி செய்கின்ற ஜோதியே அவரது ஜீவிய பிரசன்ன ஸந்நிதான

மாகின்றது. எல்லாப் பொருள்களையுஞ் சோதனை செய்து, இதனையே யுண்மையென் றறியுங்கள். சுவாசம் சுபாவமாய் உச்சுவாச நிச்சுவாச மாகும்போது, ஒருவருங் கேளாதபடி மவுனமாயோ, அல்லது உங்களுக்குப் பரிசுத்த மெனத்தோன்றும் நாமத்தாலோ, அவரை அழையுங்கள். அப்படிப்பட்ட நாமம் பலவாயிருக்கு மென்னில், எவனுக்கும் மனவருத்தத்தை உண்டு பண்ணக் கூடாத நாமத்தைத் தெரிந்தெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் ஸ்திதி இடங் கொடுக்குமாயின், உங்களுக்கு அதி சமீபத்தில் தமது சக்தியை அக்கி ரூபமாக வெளிப் படுத்தியிருக்கும் கடவுளுக்கு, சுவை நாற்றங்களோடு கூடி இனியனவாகிய பொருள்களை மனிதன் மூலமாக அர்ப்பணம் பண்ணுங்கள். உங்கள் உதவியைப் பெறக் கூடிய பிராணிகளுள் ஒன்றேனும் வருந்தும்படி பாராதேயுங்கள். இவ்விதமானசெயல்களைப் புரிந்து உங்கள் ஜீவிய காலத்தில் சந்தோஷமாய் வாழ்ந்திருங்கள். மரணம் வரும் பொழுது, அது உங்களுடைய சந்தோஷத்தை யதிகரிப்பிக்குமே யன்றி யதனைக் கெடுத்து விட மாட்டாது.

எல்லா விஷயங்களிலும் மெய்ம்மையையும் பொய்ம்மையையும் பகுத்தறிந்து, மெய்ம்மையை யன்போடுபசரித் தொப்புக் கொள்ளுங்கள். எல்லாப் பிராணிகளையும் உங்களுடைய சொந்த ஆத்மாவாயிருக்கும் கடவுளின் பலவித உருவ வெளிப்பாடுகளென்று மதித்து உயிர்களையெல்லாம் ஸம திருஷ்டியோடு பாருங்கள். நெறியைப்பற்றி நின்று ஒருவருக்கொருவர் தைரியஞ் சொல்லிக்கொண்டு ஸன்மார்க்கத்தை அநுஷ்டியுங்கள். உங்களிடத்துத் தெய்வக் கிருபையால் ஐசுவரியம் நிறைந்திருக்குமாயின், அஃதவ்வளவும் உங்களுடைய சொந்த அநுபவத்திற் கென்று கருதாதேயுங்கள். அஃதவ்வாறுயின், உங்களுடைய உடைமையெல்லாம் முற்றிலும் அநுபவித்துத் தீர்தற்காக உங்கள் வாழ்நாள் அளவையின்றி நீட்டப் பெற்றிருக்குமே! மனித ஜாதியினின்றும் வேறு பிரித்து அபூர்வ சிருஷ்டியாக வல்லவோ கடவுள் உங்களை உண்டு பண்ணியிருப்பார்? கடவுளது கருத்தில், பூமியில் இருக்கும் எல்லா நற்பொருள்களும் அவருடைய சிருஷ்டிகள் யாவற்றுக்கு மென்றே ஏற்பட்டிருக்கின்றன. எல்லா விஷயங்களிலும் இப்படி விசாரித்துக் கடவுளுடைய கருத்து இன்னதெனக் கண்டு பிடிக்கப் பாருங்கள். கண்டு பிடித்தவுட

னே, அக்கருத்து நிறை வேறுதற்குரிய பிரவிருத்திகளில் அன்போடு ஊக்கத்தோடும் முயன்று அதை நிறை வேற்றுங்கள். இந்த விதமாக நீங்கள் கடவுளது அருளால், பகை சச்சரவில்லாமல் வாழ்ந்திருப்பீர்கள். அப்பொழுது வறட்சியும் வெள்ளமும் துக்கமும் நோயும் உண்டாவதில்லை; மரணமுங் காலந் தப்பி வருவதில்லை. சாந்தியுந் திருப்தியும் உங்கள் வாழ் நாளிற் குடிகொண்டு ஆளட்டும். உங்களுக் கின்றைப் போஜனம் இருக்குமாயின், இவ்வளவு தூரம் உபகரித்த பகவான் நாளையும் உபகரிக்க ஸித்தமாயிருக்கின்றார் என்று விசுவசித்து நாளைய விஷய மொன்றையுங் குறித்துக் கவலைப்படாதேயுங்கள்.

ஜீவனார்த்தத்திற்குப் போதுமான தில்லாமல் ஒரு பிராணியும் வருந்த மனிதர் இடங் கொடுத்தல் கூடாதென்பது கடவுளுடைய கட்டளையாகின்றது. கவனமாய்த் தேடிப் பார்த்துப் பசிக்கிறவர்களுக் கன்னமும் ஆடையில்லாதவர்களுக் காடையுங் கொடுங்கள். அன்போடு கூடிய விசுவாசத்தோடு ஜீவிய தெய்வத்திற்கு ஹோம மூலமாய் ஹவிஸ்ஸு கொடுங்கள். அவர், உங்களுடைய கருமங்களால் மகிழ்ச்சி யடைந்து பூமியை ஏராளமான தானியாதி பொருள்களால் நிரப்பி, மனிதருடைய இருதயங்களைச் சந்தோஷிக்கச் செய்வார்.

அக்நிக்கும் ஜீவராசிகளுக்கும் உணவு கொடுத்தா லொழியக் கடவுளுக்கு உணவிட்டதாக எண்ணுதல் கூடாது. இவைகள் உண்ணுதிருக்கு மாயின், கடவுளு முண்டாரல்லர். இவ்விதமாகக் கடவுளுக்கு உணவு கொடுத்தாலன்றி, பரிசுத்தமான ஸ்தலங்களில் வேத சாஸ்திர மந்திர பூர்வகமாய்க் குவியல் குவியலாக நைவேத்தியங்கள் படைத்தாலும் அவர் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார்.

லௌகிக ஞான பாண்டித்திய முடைய மாந்தர், அக்நி நமது வயிற்றிலிருக்கின்றது; நா முண்ணும்போது அக்நி யுண்ணுகின்றது என்கின்றனர். வாஸ்தவந்தான். ஆனால், எண்ணெயையுந் திரியையும் விழுங்கி விடாமல், அதில் விளக்கை ஏன் ஏற்றல் வேண்டும்? சாஸ்திரஞ்ஞனை நிலக்கரியால் நிரப்பாமல், புகை வண்டி யந்திரத்திற் கதனை யுணவாகக் கொடுப்பானேன்? தசையு மெலும்பும் மண்தானே? நல்ல மாசூல் கிடைக்குமென்று

நம்பி மனுஷர்களுடைய சரீரத்தை ஏன் உழுகின்றார்களில்லை? மெய்யுணர்வுடைய மனிதன், கடவுளுடைய வழிகளை யநுசரித்து நடக்கின்றான்; அதனால், இந்த உலகத்தில் ஸ்வகாரிய சித்தி யடைவதோடு, கடவுள் விதித்த நெறியில் வழுவா தொழுகிப் பெறப்படும் ஸந்மார்க்க சுகத்தையு மடைகிறான். காலால் நடந்து போக மாட்டேனென்று ஒருவன் தலைகீழ் யூன்றிச் சென்று நடக்கவு முடியாமல் கழுத்தை முறித்துக் கொள்வது போல, கடவுள் விதியைக்கடந்து, மனிதர் பாவஞ் செய்து வருகின்றனர். உண்மை ஞானத்தை யடைந்தவர்கள், காரியாதிகளில் இதற்கிது பொருத்த முள்ளதென்றறிந்து அதனைச்செய்து முடிக்கின்றார்கள். ஜீவர்கள் மூலமாகவும் அக்நி மூலமாகவும் கடவுளுக்கு நிவேதிப்பதும் இப்படியே கிரஹிக்கத்தக்கது.

மனிதருடைய இருதயங்களில் பக்தியிருந்த இடத்தில் ஆடம்பர ஜீவநம் நிலைத்திருக்கின்றது; ஸமபாவனை அவர்களை விட்டுப் போய் விட்டது. இளவரசர்களும் செல்வ அதிகாரங்களுடையவர்களும் தங்கள் இருதயங்களில் வேறெண்ணங்களைக் குடியேற்றி விட்டனர். அவர்கள் அபிப்பிராயத்தில், இவ்வுலகம் நம்முடைய சொந்த அநுபோகத்திற் சேற்பட்டதேயன்றி நம்மிடத்திற் சம்ரக்ஷணைக்காக விடப்பட்டவர்களின் நன்மையின் பொருட்டன்றென்று தோன்றுகின்றது. பூமியில் உண்டாகும் உணவுப் பதார்த்தங்களெல்லாம் எங்களுக்கு மட்டும் ஏற்பட்டனவே யொழிய ஜீவராசிகளுக்காவது அக்நியில் ஜீவிய தெய்வத்திற்கு அர்ப்பணம்பண்ணுதற்காவது ஏற்பட்டனவல்ல வென்றன்னோர் அறைகின்றனர். தங்கள் எண்ணப்படியே செய்கைகளையுந் திருப்பித் துன்பமே தங்களுக்குப் பலனாக உடையவர்களாய்ப் பகை சச்சரவுகளிலேயே அவர்கள் வாசஞ் செய்கின்றார்கள்.

ஓ மாந்தர்காள்! இப்போதாவது உங்களுடைய இருதயங்களினின்றும் அகங்காரத்தைப் போக்கிக் கடவுளுடைய கட்டளைகளையும் இவ்வுலகத்தில் அவருடைய நெறிகளையும் அறியத் தலைப்பட்டுக் கடவுளதாணைக் கடங்கிப் பராநந்தத்திற் களித்துச் சாந்தியோடு வாழ்ந்திருங்கள். ஓம் சாந்தி, பரசாந்தி யுங்கட்கெல்லா முண்டாவதாக.

நீதிசாரம்.

எல்லாக்காரிய முயற்சிக்கும் பிரதமத்தில் சர்வகாரணராகிய கடவுளை வணங்கவேண்டுமென்பது மனிதருக்குக் கடமையாக விருக்கின்றது.

எங்ஙனம் எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் அகரம் முதலாவதாக விருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே உலகத்திற்கெல்லாம் பகவானே முதலாகவிருக்கின்றார். அங்ஙனமாய ஆதிபகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களைத் தொழாதவர்கள் எவ்வளவுகற்றும் பயனில்லையாம்.

அன்பருடைய மனத்தின்கண் வாசஞ்செய்யும் பகவானுடையதிருவடிகளைப்போற்றிப்பணிபவர், பரலோகத்தில் நற்கதியடைந்து அழிவில்லாமல் எப்பொழுதும் ஒருதன்மையினராக வாழ்வார்கள்.

விருப்பு, வெறுப்பில்லாத பகவானுடைய திருவடிகளைத் தஞ்சமென்றடைந்தவர்கட்கு எக்காலத்திலும் பிறவித்துன்பமில்லையாம்.

இறைவனாகிய பகவானது கீர்த்தியை விரும்பித் துதிசெய்பவர்க்கு அந்தகாரம்பொருந்திய கர்மபந்தமொன்று மின்றாம்.

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியால் வருகின்ற ஐந்தாசைகளையும் நீக்கினவருடைய ஒழுக்கநெறியில் நிற்பவர்கள், பிறப்பிறப்பில்லாமல் எக்காலத்தும் ஒருதன்மையராக வாழ்வார்கள்.

ஒப்பில்லாத பரமாத்வாவினது திருவடிகளையடையாதவர் தமக்குள்ள மனக்கவலையினின்றும் நீங்கமாட்டார்கள்.

சர்வதயாபரனாகிய கடவுளது பாதாரவிந்தங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் தவிர ஏனையோர் பிறவிக்கடலைக் கடக்கச் சக்தியுள்ளவராகமாட்டார்கள்.

அஷ்டகுணங்களையுடைய பரமாத்வின் பாதங்களைவணங்கி நமஸ்கரிக்காதவர்கட்கு யாதொரு பயனுங் கிடைக்கமாட்டாது. ஆதலின், நம்மனோரைப் படைத்து, காத்து, வீடுபெறச்செய்யும் பகவானை ஸ்துதி செய்யவேண்டுவது அவஸ்யமென்றேற்படுகின்றது.

ஸுரேந்த்ரன்

(முன் தொடர்ச்சி)

வனஸஞ்சாரம்.

"Truth loves open dealing"—Shakespeare.—சூதும் கபடமுமற்ற பஹிரங்கமான நடத்தையையே ஸத்யம் விரும்புகின்றது.

ஸ்ரீதாருக்குத் தேஹவ்யாதி தினேதினே அதிகரித்து வந்தது. அன்று நடந்த சண்டையில் அவர் கலக்காமல் இருந்தால் ஒருவிதநோயும் அவரை அணுகியிராது. மனோவ்யாகூலமே அவரது தேஹவ்யாதியை அதிகமாக்கியதுபோலும்! அவர் ஸதா காலமும் "நிலம்! நிலம்!!" என்றே பிதற்றிக்கொண்டிருந்தார். வனத்தில் வஸிப்பதற்கு அவருக்கு இஷ்டமேயில்லை. கிரிஜாவும் ஸுரேந்த்ரனும் தம்மாலியன்றவரை அவருக்குத் தேற்றுதல் சொல்லி உபசாரம் செய்துவந்தனர். இப்படிச் சில நாள்கள் கழிந்தன.

தனது இனவாழ்க்கையின் லக்ஷணத்தைக் கிரிஜாவுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகக் காட்டும்பொருட்டு ஸ்ரேந்த்ரன், ஒரு நாள் பகல் மூன்றுமணிக்குத் தன் பர்ணசாலைமுன், கிரிஜாவுடன் வந்து உட்கார்ந்தான். சிறிதுநேரத்துக்குள், ஆபிராமனும், க்ருஷ்ணனும் மூன்று பிச்சைக்காரர்களைப் பிடித்துவந்து ஸ்ரேந்த்ரன் முன் நிறுத்தினார்கள்.

முகுந்தன்:—காட்டிற்குள் வந்ததற்காக, நீங்கள் காணிக்கை செலுத்தவேண்டும்.

முதல்பிச்சைக்காரன்:—ஐயா! நாங்கள் பரதேசிகள். பிச்சையெடுத்து ஜீவனம்செய்பவர்கள். என்னிடம் ஒருபைசாகூட இல்லை.

இரண்டாம் பிச்சைக்காரன்:—இந்தக் கந்தை வஸ்த்ரத்தைத் தவிர வேறொன்றும் என்னிடம் கிடையாது.

மூன்றும் பிச்சைக்காரன்:—ஐயா! நான் பிச்சையெடுத்துச் சேர்த்துவைத்திருந்த ஒரு ரூபாய்தான் என்னிடம் இருக்கிறது. வேண்டுமானால், அதை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்.

ஸுரேந்தரன்:—இவர்கள் சொல்வதில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. முகுந்தா! நீ இவர்களைப் பரிசோதித்துப்பார்.

முகுந்தன்:—(பரிசோதனை செய்தபின்) ஸுரேந்த்ரரே! முதல், இரண்டு பிச்சைக்காரர்களிடம் தனித்தனி 20-ஸவரன்கள் இருக்கின்றனன். மூன்றும் பிச்சைக்காரன் உண்மையைச் சொன்னான். அவனிடம் ஒரு ரூபாய்தான் இருக்கிறது.

ஸுரேந்த்ரன்:—ஒருரூபாய் வைத்திருந்தவனிடம் அவனுடைய ஸத்யத்திற்காக ஒருஸவரன் கொடுத்துவிட்டு மீதிபணத்தை ராஜராஜேச்வரிக்குக் கோவில்கட்டச் சேர்த்துவரும் நிதிக்கும், ஸ்ரீகாசியில் அநாதைப்பிள்ளைகளின் போஷணார்த்தம் சேர்க்கப்படும் நிதிக்கும் பங்கிட்டுவை முகுந்தா!

மூன்றும் பிச்சைக்காரன்:—ப்ரபுவே! உமது தர்மகுணத்துக்காக வந்தனம்.

அபிராமன்:—அபராதம்! அபராதம்! ஸாதாரண ஸுரேந்த்ரரை முகஸ்துதிசெய்யக்கருதி இவன் "ப்ரபு" என்றழைக்கிறான். அதற்காக ஒரு ரூபாய் அபராதம்.

ஸுரேந்த்ரன்:—ஆம், அவனிடம் ஸவரனை மாத்ரம்விட்டு, ரூபாயை எடுத்துக் காசி விச்வேச்வரர் ஆலயத்து ஸத்ர நிதிக்குக் கொடுத்துவிடு. இன்றுராத்ரி நடக்கும் விருந்துக்கு வாருங்கள். (எல்லோரும் போய்விடுகின்றனர்.)

கிரிஜா:—ஸத்யத்தை ஸதா பேசுபவர்களைத் தாம் ஸம்ரக்ஷிக்கும் விதம் மிகவும் புகழற்பாலது.

இதற்குள் கோவிந்தனும் அபிராமனும், வழிப்ரயாணம் செய்துவந்த ஒரு தம்பதிகளை அழைத்துக்கொண்டு வந்தனர். வரும்வழியில் புருஷன் தன்மனைவியைநோக்கி "அடடா! நாம் திருடர்கள் வசம் அகப்பட்டுக்கொண்டோம். மணியோ ஐந்தாகிறது. ராத்ரியில் என்ன ஆபத்துகள் ஸம்பவிக்குமோ?" என்றான்.

ஸுரேந்த்ரன்:—தம்பதிகளே! நாங்கள் உங்களைக் கொள்ளையடிக்கமாட்டோம். திருடர்களைத் திருடுவதும், அந்யாயம் செய்பவர்களுக்கு அந்யாயம் செய்வதும் எமதுதொழில்கள். இத்தொழிலில் கிடைக்கும் பணத்தை நாங்கள் தர்மத்திலேயே செலவழிக்கின்றோம். நாங்கள் ஸ்த்ரீகளுக்குத் துன்பம் செய்வதே கிடையாது. ஆகவே நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். இன்று ராத்ரி இங்குப் போஜனம் செய்துவிட்டுக் காலை நீங்கள் உங்கள் ஊருக்குப் போகலாம்.

(உடனே அவர்கள் போய்விட்டார்கள்.)

சிறிது நேரம்கழித்து, முகுந்தன், கோவிந்தன், அபிராமன் ஆகிய இவர்கள் மூன்று ஸந்யாஸிகளை ஸுரேந்த்ரன் கிரிஜா-இவர்கள்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்கள்.

அபிராமன்:—ஹே! துறவிகளே! உங்களிடத்தில் எவ்வளவு பணம் இருக்கிறது?

முதல் ஸந்யாஸி:—ஐயா! எங்கட்குப்பணம் ஏது? ஸவரன் ஏது? ஸ்திரமான இடமே எங்களுக்குக் கிடையாதே. ஊரூராய்த் திரிந்து, ஸ்வாமி தர்சனம் செய்வதும், ஜனங்களுக்கு அவ்வப்பொழுது கடவுளைப்பற்றிப்போதிப்பதுமே எங்களுடையதொழில்; ஸகலத்தையும் வெறுத்துத்தள்ளிய எங்களுக்குப் பண ஆசை ஏது?

அபிராமன்:—உங்கள் தத்வ ஞானம் ஓர் மூலையில் கிடக்கட்டும். உங்களிடத்தில் எவ்வளவுபணம் இருக்கிறது? சீக்ரம் சொல்லுங்கள். இல்லாவிட்டால் இந்த வில்லுக்கு இரையாவீர்கள்.

முதல் ஸந்யாஸி:—ஐயா! என்னிடம், பத்துநாட்களுக்கு முன் ஒரு பக்தன் கொடுத்த ஒருரூபாய் மாத்ரம் இருக்கிறதாக நினைக்கிறேன்.

இரண்டாவது ஸந்யாஸி.—அவ்வளவுதான் என்னிடமும் இருக்கிறது,

மூன்றாவது ஸந்யாஸி:—இப்பொழுது குளிர் அதிகமாதலால் சால்வை வாங்கிக்கொள்ளும்பொருட்டு நேற்று பரோபகாரகுணமுள்ள ஒரு மஹான் இரண்டு ரூபாய்க் கொடுத்தார்; அதுதான் என்னிடம் இருக்கிறது.

கிரிஜா:—முகுந்தா! இவர்கள்மீது எனக்குஸந்தேஹமாயிருக்கிறது. இவர்களை ஸரியாகப் பரிசோதனைசெய்.

முகுந்தன்:—(சோதனை செய்தபிறகு) ஸந்யாஸிகளே! உங்களுக்கு வெட்கமில்லையா? ஸுரேந்த்ரரே! இவர்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் முப்பது முப்பது ஸவரன்கள் இருக்கின்றன.

ஸுரேந்த்ரன்:—ஒன்றுந்தெரியாத பாமரஜனங்களிடமிருந்து அந்யாயமாகப் பணத்தைப்பறிப்பதுடன், பொய்யும் சொல்கின்றீர்களே! இந்த அழகுக்கு ஸந்யாஸிவேஷம் எதுக்கு ஐயா! உங்களுக்கு? முகுந்தா! இந்த 90-ஸவரன்களையும், திலீப மஹாராஜா

வரும்போது நாம் செய்யப்போகும் வரவேற்பு உத்ஸவ நிதியில் சேர்த்துவை. உங்களுடைய அதர்மமும் அஸத்யமும் உங்களிடமே இருக்கட்டும். ராத்ரி காலமாய்விட்டபடியால் இப்பொழுது இங்குச் சாப்பிட்டுவிட்டு, தோஷமற்ற மூடஜனங்களை ஏமாற்றிப் பணம் பறிக்கக் காலையிலெழுந்து புறப்பட்டுப்போங்கள்.

ஸுரேந்த்ரன், கிரிஜா முதற்கொண்டு ஸகலரையும் பர்ண சாலைக்குள் அனுப்பிவிட்டு முகுந்தனை மாத்ரம் அழைத்துத் தனியாகப்பேசிப் பின் வருமாறு தீர்மானித்தான்:—"முகுந்தா! ஸ்ரீதரர் கொடுக்கவேண்டிய கடன் தவணைநாள் நாளைக்குப் பன்னிரண்டுமணிக்குமேல் முடிந்துவிடுகின்றது. மார்த்தாண்டனோ ஈவு இரக்கமற்றவன்; ஸ்ரீதரரோ, ஸதா நிலம்! நிலம்!! என்றிருக்கின்றார். நான் கிரிஜாவை மணக்க உத்தேசித்துள்ளேன். நிலத்துக்காக நான் பணம்கொடுத்து, கிரிஜாவை மணந்துகொண்டால் நிலம் எனக்குத்தானே ஸொந்தமாய்விடும்? ஆகையால் நீ, விடியற் காலையிலெழுந்து உதயபுரிக்குச்சென்று மார்த்தாண்டனையும், கடன் பத்ரத்தில் ஸாக்ஷிபோட்டுள்ள, ப்ரதமந்யாயாதிபதி ஞான ஸாகரரையும் கையோடு அழைத்துவா. அவர்கள் உண்மையாயும் ந்யாயமாயும் நடந்தால் நாமும் அங்ஙனமே நடந்துகொள்வதாகச் சொல். வரும்பொழுது தவறாமல் ஸ்ரீதரர் எழுதிக்கொடுத்த ஜாமீன் பத்ரத்தை எடுத்துவரச்சொல்"

ராத்ரி எட்டுமணியிருக்கும். எல்லாரும் சாப்பிட்டுவிட்டு ச்ரம பரிஹாரம் செய்தனர். முகுந்தன், அதிதிகளையெல்லாம் நோக்கி, "இன்று ஸம்ப்ரமாக நமக்குப் போஜனம் அளித்த ஸுரேந்த்ரன் நீடுழிவாழ்க! மஹாராணிபோல்விளங்கும் கிரிஜா பல்லாண்டு வாழ்க!! திலீபமஹா ராஜா உதயபுரிக்குச் சீக்ரமாகத் திரும்பிவர கடவுள் க்ருபை செய்வாராக!!!" என்று வாழ்த்தச்சொன்னான். அதிதிகளெல்லாம் மூன்றுவது வாழ்த்தை ஸந்தோஷமாக உரத்திச்சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஓர் போர்வீரன் அங்கு வந்தான்.

முகுந்தன்:—உம்மைப்பார்த்தால் உயர்ந்த வம்சத்தவரைப் போல்தோன்றுகின்றீர். ஆகையால் நீர் இக்காட்டில் ப்ரவேசித்ததற்காக ஒரு ஸவரன் காணிக்கைதரவேண்டும்.

போர்வீரன்:—இதோ, எடுத்துக்கொள் ஒரு ஸவரன், (தனக்குள்) இவர்கள் என்னை இன்னாரென்று அறிந்துகொள்வார்களோ!

ஸுரேந்த்ரன்:—ஐயா! உத்தமவீரரே! நீர் திலீபரைச்சேர்ந்தவரா? அல்லது மஹேசனைச் சேர்ந்தவரா?

போர்வீரன்:—நான் மஹேசனைச்சேர்ந்தவன். நீர்யார்?

அபிராமன்:—அந்யாயம்! அபராதம்! மஹேசனைச் சேர்ந்தவராதலால் இரண்டு ஸவரன்கள் அபராதம். (ஸுரேந்த்ரரைச்சுட்டி) அவர் எங்கள் தலைவர். அவர் பெயர் ஸுரேந்த்ரர்.

போர்வீரன்:—இந்தா இரண்டு ஸவரன். நீரா ஸுரேந்த்ரர்? ஜயவிலாஸத்தின் தலைவர் நீரா?

ஸுரேந்த்ரன்:—ஆம்! அந்த ஏழைதான் நான்; துர் அதிருஷ்ட வசத்தால் நான் இந்த ஸ்திதியிலிருக்கிறேன்.

போர்வீரன்:—வனராஜாவே! ஸுரேந்த்ரப்ரபுவே! நான் இருபதுநாட்களாய்க் குதிரையின்மீது சவாரிசெய்து வந்ததால்மிகவும் களைத்துள்ளேன். ஏதாவது ஆஹாரம் கொடுத்தால் புண்யமாயிருக்கும்.

அபிராமன்:—அபராதம்! அபராதம்! ஸாதாரணஸுரேந்த்ரரை "ராஜா" வென்றும், "ப்ரபு" என்றும் அழைத்ததற்காக இரண்டு ரூபாய் அபராதம். பணம் கட்டிவிட்டு வாரும் சாப்பாட்டிற்கு.

போர்வீரன்:—இதோ இந்தா இரண்டுரூபாய்.

ஸுரேந்த்ரன்:—மனம் வருந்தாமல் நீர்பணம் கொடுப்பதற்காக ஸந்தோஷம். ஆனால் நீர் மஹேசன துகக்ஷியைச் சேர்ந்தவராகையால், அபராதங்களை வாங்காமலிருக்கமுடியவில்லை.

போர்வீரன்:—நான் மஹேசனைக்காட்டிலும் திலீபமஹாராஜாவையே அதிகமாகநேசிக்கின்றேன்.

ஸுரேந்த்ரன்:—என்னையா இப்படிப்பொய்சொல்கிறீர்? சற்றுமுன் மஹேசனைச் சேர்ந்தவர் என்றீர்! இப்பொழுது திலீபரை அநுஸரிப்பதாகக் கூறுகிறீர். உம்மிடம் இன்னும் எவ்வளவுபணம் இருக்கிறது.

போர்வீரன்:—என்னிடம் இன்னும் இருபது ஸவரன்கள்தாமிருக்கின்றன. நான் அதைக்கொடாவிடில் என்ன செய்வீர்.

ஸுரேந்த்ரன்:—நாங்கள் உம்மைப் பரிசோதிப்போம். பரிசோதிக்க நீர் இடந்தராவிடில் இதோ இந்தத் தாரையை ஊதினால் இந்த க்ஷணத்தில் இங்கு நூறுபேர்வந்து சேர்வார்கள்.

போர்வீரன்:—அப்படியானால்சோதனை செய்யுங்கள்.

முகுந்தன்.—(சோதனைசெய்து) ஆம். இவர் சொல்வது முற்றி லும் உண்மையே, இவரிடம் 20-ஸவரன்கள்தாமிருக்கின்றன.

ஸுரேந்த்ரன்:—அப்படியானால் அவைகளை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு அவரைச்சாப்பிடச்சொல்.

போர்வீரன் சாப்பிட்டபின் அவர்கள் வேடிக்கையாகக்கத்தி சண்டைசெய்தனர். அதில் அந்தபோர்வீரனே ஜயித்தான். அவன் தனிமையான இடத்தில் படுக்க இஷ்டப்பட்டான். ஸுரேந்த்ரன், அவனிடம் ஒரு சிறுதாரையைக் கொடுத்து ஆபத்து நேர்ந்த ஸமயத்தில் அதனை ஊதச்சொன்னான்.

ஸுரேந்த்ரன் படுக்கைக்குச் செல்லவிருக்கையில்கோவிந்தன் வந்து அவனிடம், "ஐயன்மீர்! உதயபுரியில் மஹேசனது நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்கச்சென்றிருந்த ஆள் வந்துவிட்டான். கொஞ்ச நாட்களுக்குமுன் தோல்வியடைந்து ஓடிப்போன மஹேசன், ஸிப்பாய்களைச் சேர்த்துவிட்டானும். நாளைக்கு நம்மேல்படையெடுத்துவர உத்தேசித்திருக்கிறனும்." என்றுசொல்ல, ஸுரேந்த்ரன் அவனை நோக்கி, "அப்படியானால் நீயும் க்ருஷ்ணனும் நாளை மத்யானத்திற்குள் நமது படைகளை ஒன்று சேர்த்துவையுங்கள்" என்று கூறி அனுப்பிவிட்டான்.

தினந்தோறும் ராத்ரியில் சயனிப்பதற்குமுன் ஸ்ரீதரரைப் பார்த்துவிட்டுப் படுக்கைக்குப்போவது ஸுரேந்த்ரனது வழக்கம். அதைப்போல் இன்று அங்கு சென்றபொழுது, ஸ்ரீதரர் தலைமாட்டில் கிரிஜா உட்கார்ந்து அவருக்கு விசிறிக்கொண்டிருந்தாள். ஸ்ரீதரர் ஆழ்ந்த நித்ரையில் இருந்தார்; கிரிஜா ஏதோ ஒன்றைப்பேச வாயெடுத்தாள். அதற்குள், ஸுரேந்த்ரன், "எனக்குத் தெரியும். அதற்குவேண்டிய ஏற்பாடுகள்யாவும் செய்யப்பட்டன. நாளை மத்யானத்துக்குள் ஸகலமும் முடிந்துவிடும்" என்று சொல்லிப்போய் விட்டான். இந்த விஷயம் ஸ்ரீதரரது கடனையும், நிலத்தையும் குறித்ததென்பதை வாசகர்கள் தெரிந்துகொண்டிருப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

எம். எஸ். ஸ்ரீநிவாஸ சர்மா.

குதூகலவர்த்தனி.

ஒரு நவீனநாடகம்.

(முன்தொடர்ச்சி)

முதலாம் அங்கம்.

நாராயண:-அவர் பாட்டுக்கச்சேரி, ஆட்டக்கச்சேரி எங்கே நடந்தாலும் போவாரே, இந்தக் கலியாணத்தில் ஏதாகிலும் தாசிக்கச்சேரி வைக்க யோசித்தாரா?

சங்கரபூஷண:-ஒரு கச்சேரியா? ஆட்டு, பாட்டு இரண்டுக்கும் முன்னமே ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். யாரோ ஜீவரஞ்சனியாம், ஜனரஞ்சனியாம். இவாளிரண்டுபேரும் சகோதரிகளாம். இவர்களைப்பற்றி அவர் வெகுவாய்ச் சிலாகித்துப் பேசினர்.

நாராயண:-அடடா! இந்தபோகினி தேவதைகள் எங்கிருந்து வந்தன. நீர் இது விஷயத்தில் அவருக்குத் தக்கபடி சொல்லக்கூடாதா?

சங்கர:-நான் வேண்டியமட்டும் சொன்னேன். அவர் அந்தத் தாசிகள் விஷயத்திலேயே பிரியமுடையவராயிருக்கின்றார். உமக்குச் சங்கீதக்கச்சேரி வைக்கவேண்டுமென்கிற அபிப்ராயமிருக்கும்பட்சத்தில் திருவாரூர் தீக்ஷிதர், மகாவைத்தியநாதையர், பிடில் கணேசகிரி, மிருதங்க ஹரிராவ், வீணை சேஷண்ணா, டோலக் நன்னுமியான் முதலான வித்வாம்சர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களையழைத்துக் கேட்கிறதுதானே! இந்தத் தாசிகள் தானா மகாவித்வாம்சர்கள்? என்று சொன்னேன். அதற்கு அவர் என் மீது மிகவுங் கோபித்துக்கொண்டார். பிறகு அவருக்கும் எனக்கும் கொஞ்சம் மனஸ்தாபத்திற்கு இடமுண்டாயிற்று. நீர் தாசிக் கச்சேரி வைக்கிற பட்சத்தில் இந்தக் கலியாணத்திற்கு நானும் என் சமுசாரமும் வரவேமாட்டோமென்று கண்டிப்பாய்ச் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பிவிட்டேன்.

நாராயண:-கலியாணத்தில் கச்சேரியென்ன? கிச்சேரியென்ன? ஸரியர் நல்லகாரியஞ் செய்தீர்; சந்தோஷம். நம்ம ஊரில் விசேஷமென்ன? தாங்கள் ஊருக்குப் போனதுமுதல் ஒன்றும் என்காதுக் கெட்டுகிறதேயில்லை.

சங்கர:-தாங்களறியாத விசேஷமென்ன விருக்கிறது? போக சாமி அவர்கள் குடும்பசகிதமாக ராமேசுர யாத்திரை போனசங் கதி கேட்டிருக்கிறீர்களல்லவா?

நாராயண:-என்ன? அவர் பார்யாளும், அவர் மாமனரும் நேற்றுச் சாயங்காலம் மதுரைக் கடைத்தெருவில்வேஷ்டி புடவை வாங்க பேரம் பேசிக்கொண் டிருந்தபோது நான் பார்த்தேன். என்னைக் கூப்பிட்டு இரண்டொரு வுருவைக்காட்டி இது சாயம் நிற்குமா? அது வெள்ளிச் சரிகைதானு? என்று கேட்டார்கள். கொஞ்சநாழிகூட பேசிவிட்டுப் போனேன். அவர்கள் நம்மவீதியி லேயே குடியிருக்கின்றார்கள். அந்தவீட்டுப் பெண்டுகள் பிரதி தினமும் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து போய்க்கொண் டிருக்கின்றார் கள். தாங்கள் கேள்விப்பட்டது பிசகாக இருக்கலாம்.

சங்கர:—சரி-சரி-தாங்களின்னம் பழைபவழியிலேயே யிருக் கிறீர். பார்யா என்றால் எந்தப்பார்யாஎன்று நினைக்கின்றீர்? அவர் சமஸ்தானத்தோடு யாத்திரைசெய்யப் போயிருக்கின்றார்.

நாரா:—என்ன சமஸ்தானத்தோடா? இந்தவார்த்தையை யிப்போதுதான் கேட்டேன். சமஸ்தானமென்றாலென்ன?

சங்கர:—தாங்களிதுவரையுங் கேட்கவேயில்லையா? போக சாமி அவர்கள் நூதனமாகவைத்துக்கொண்ட தெவடியாள் வீட் டிற்கு சமஸ்தானமென்று பெயர்வைத்திருக்கிறார்கள்.

நாரா:—அந்தப்பெயர் வெகு அருமையாக அமைந்தது. கேட்பாரில்லாமல் இந்தவூர் அடியோடுங் கெட்டுப்போய்க்கொண் டிருக்கிறது. பிரதிமனுஷனையுங் கட்டிக்கொண்ட பத்னியிருக்க கூத்தியாரைத்தேடும் பைத்தியம் பிடித்துக்கொண்டது. ஊரில் பெரியமனுஷனென்று திரியும் நாலஞ்சுபேரும் இப்படி அத்து மீறி பிரவர்த்தித்தால் இனிச்சில்லரை தேவதைகளைத் தண்டிப்ப தார்? கண்டிப்பதார்?

சங்கர:—இந்தக்காலத்தில் தண்டிக்கிறதாவது? கிண்டிக்கிற தாவது? அதுவெகுகாலத்திற்கு முன்னமே போய்விட்டது. முன் நான் சிறுவனு இருந்தபொழுது இந்தவூரில் கூத்தியாரைவைத் துக்கொண்டிருந்தவர் ஒருவரோ அல்லது இரண்டுபேரோ தெரி யாது. உத்தியோகஸ்தர்களில் வேதைபநாயுடு ஒருவர். அவரும் தற்காலத்துப் பிரபுக்களைப்போல பெரியோர் சிறியோரென்பதை

யெண்ணுமல் மரியாதை கெட்டு அத்து மீறித்திரிந்ததில்லை. ஊர் சத்தடங்கியபிறகு 10-மணிக்குமேல் இரண்டாம் பேருக்குத் தெரியாமல் முக்காடுபோட்டுக்கொண்டு போவார். உதயமாகுமுன் இருட்டிருக்கும்போதே வீட்டிற்குவந்து சேருவார். அதற்கேயவரையெல்லோருந்தோன்றியபடி பரிகாசஞ் செய்வார்கள். பந்துக்களில்யாரும் அவர்வீட்டிற்குப் போகிறதில்லை. நாலுபேர் கூடுகிற இடத்திற்கும் அவர்போகிறது மில்லை. பிறகு தேவடியாள் வீட்டிற்குப் போகிறதையும் விட்டுவிட்டார்.

நாரா:—இந்தக்காலத்தில் லஜ்ஜையுமில்லை, பயமுமில்லை. முன்காலத்தில் தேவடியாளை வைத்துக்கொள்வதென்றால் மகா அவமானமென்று எண்ணப்படும். இக்காலத்தில் தேவடியாளை வைத்துக்கொள்வதே பிரதிஷ்டையாகவும், வைத்துக்கொள்ளாமற் போவதே அப்பிரதிஷ்டையாகவு மிருக்கிறது. அக்காலத்தில் வைத்துக்கொள்பவரில்லாமல் தேவடியாட்கள் அல்லாடினார்கள். இப்போது வைத்துக்கொள்வதற்குத் தேவடியாட்கள் போதாமல் புருஷர்கள் அல்லாடுகின்றார்கள். அந்தக்காலத்தில் தேவடியாள் வீட்டிற்குப்போனால் யாராகிலும் பார்ப்பார்களே யென்று லஜ்ஜையினால் ரகசியமாகப் போகுமவர்கள் இந்தக்காலத்தில் எல்லோரும் பார்த்தாலே கௌரவமென்று வெகுடம்பமாக மத்தியானத்திலேயே தனக்கான இரண்டு மூன்றுபேர்களையும் இழுத்துக்கொண்டு அடிக்கடி தாசிகள் வீட்டிற்குப் போகின்றார்கள். இந்தவூர்கட்டுப் பாடில்லாமல் இப்படி கெட்டுப்போகின்றது.

சங்கர:—கட்டுப்பாடுசெய்ய எவனுக்கு என்னவந்தது? கெட்டுப்போகிறானேயென்று பந்துக்களேதாகிலுஞ் சொன்னால் அவர்களை லட்சியம் பண்ணுகிறார்களா? உத்தியோகஸ்தனோ சிவலிங்கத்தின்மேல் எலி! அவனைக்கேட்கிறவனேயில்லை. அவன் தயவைநாடியவன் எதைச்சொன்னாலுஞ் சரிசரியென்கிறார்கள். உதயமானால் அவன்தயவிருந்தால்தான் இவர்களுக்கு ஜீவனம். அப்படியிருக்க அவர்களைக்கண்டிக்கிறதெப்படி? அவனுக்குக் கோபம் வருஞ்சங்கதியை யெவன்சொல்லப்போகின்றான்? வயதிலும் புத்தியிலும் வித்தையிலும்பெரியவர்களா யிருக்கிறவர்களே ஊரும் பேருங் கெடும்படி ஸ்திரீலோலராய்த் திரிந்தால் மற்றவர்கள் கிரமத்தைவிட்டு யதேச்சையாய்த் திரிவதற்குத் தடையென்ன. இருக்

கிறது. பெரியமனுஷர்களுடைய அபிமானத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று எல்லோரும் அவர்கள் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் தேவடியாட்களால் சிபாரிசு செய்துவைத்துக் கொண்டாலொழிய அவர்கள் சகாயங் கிடைக்கமாட்டாது.

(வரும்)

சோக்கலிங்கம் பிள்ளை,

சென்னை.

ரொட்டிக்காரச் சிறுவன்.

(தொடர்ச்சி.)

ஊர்க்கோலம் நிகழ்ந்த மறுதினம், சிறுவன் தன்னுடைய கடியை எடுத்துக்கொண்டு, "மேத்ஜ்" பட்டணத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, தனதுகிராமத்திற்குப் போகஎல்லாத் தோழர்களிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டான். அவன் "நான்ஸி" பட்டணத்திற்குச் செல்லும் பாதையில் கால் நடையாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறான். 32 மைல்கள் நடக்கவேண்டும். அஃது அவனுக்குக் கஷ்டமாகத் தோன்றவில்லை. பரீக்ஷையில் தனக்கு ஏற்பட்ட வெற்றியினால் மிகவும் சந்தோஷமாக நடக்கிறான். கொஞ்சமேனும் வருத்தமில்லாமல், மனத்திருப்தியாக நடந்து செல்லும் சிறுவனுக்கு எங்ஙனம் ஆயாசம் உண்டாகும்? அதோ அதிசீக்கிரமாகத் தனது கிராமத்துக்கு வந்துவிட்டான்; தெருக்களெல்லாங்கடந்து ஒரு ரொட்டிக்கடைக்குள் நுழைகிறான். அதுதான் அவன்வீடு. அதில்தான் அவனுடையதாயுந்தகப்பனும் வசிக்கிறார்கள். தமது குமாரனின் சந்தோஷகரமான சேதியைக் கேட்ட உடனே அவர்கள் அளவில்லாத ஆநந்தமடைந்தார்கள்.

அச்சிறிய கடையில்தான், "ஆந்த்துவான் துருவோ" என்ற நாமமுடைய அச்சிறுவன் வளர்ந்தவன். அவனுடைய தாய்தந்தையர் மிகவும் எளியவர்கள். அவர்களுக்கு 12 பிள்ளைகள்; நமது சிறுவன் மூன்றாவது குமாரன். அவன் மூன்றாவது வயதிலேயே, பாடசாலைகளிலிருந்து வரும் மாணவர்களை மிகவும் ஆவலோடும், ஆசையோடும் பார்க்க ஆரம்பித்தான். ஒருநாள் ஒரு பாடசாலைக்குப் போய்க் கதவைத்தட்டினான். உபாத்தியாயர் கதவைத்திறந்து,

இச் சிறுவனைப் பார்த்து "உனக்கு என்னவேண்டும்" என்று கேட்டார்.

பையன்:—நானும் உள்ளேவருகிறேன் ஐயா

உபாத்தியாயர்:—எதற்காக?

பையன்:—மற்றவர்களைபபோல நானும் கல்விகற்க விரும்புகிறேன்.

உபாத்தியாயர்:—நீ மிகவும் சிறியவனாக இருக்கிறாய், விளையாடப்போ.

உடனே பையன் அழ ஆரம்பித்தான்; வெகுநேரம் ஓயாமல் அழுதுகொண்டிருந்தான். அதனைக் கவனியாமலே உபாத்தியாயர் கதவைச் சாற்றிக்கொண்டு போய்விட்டார்.

ஆயினும் சிலமாதங்கள் சென்று அவன் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கப்பட்டான். அன்றையதினம் அவனுக்குண்டான சந்தோஷத்திற்கு அளவேயில்லை அவன் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போய்க்கொண்டிருந்தபோதிலும் தன்னாலான சிறிய வேலைகளைத் தகப்பனுக்கு உதவியாகச்செய்து வருவான்.

வாடிக்கைக்காரர்களுக்கு ரொட்டி எடுத்துக்கொண்டு போகும்போது, தன்னுடைய பாடங்களைப் படிப்பதும், எப்போதும் சந்தடியான கடையிலே, கூட்டங்கள் மத்தியில் தனது எழுத்து வேலைகளைச் செய்வதும் அவனுக்கு வழக்கமாயிற்று; எளிய குடும்பமானதால் இரவில் சீக்கிரமாக விளக்கை அணைத்துவிட்டு எல்லோரும் தூங்கிவிடுவார்கள். சிறுவன் மாத்திரம் தூங்காமல், கூடுமானல் நிலவில் படிப்பான். ரொட்டி செய்வதற்காக காலை இரண்டுமணிக்கே, ஸகலரும் எழுந்து ஒருவிளக்கு ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு வேலை செய்வார்கள். அவனும் அவர்களோடு எழுந்து அவ்விளக்கின் ஒளியிலே தனது வேலையைக் கவனிப்பான். அநேகமாய் பொழுது விடிவதற்குள், அந்த ஒரு விளக்கும் அணைந்து போகும். அதற்காக அவன் தன் வேலையை நிறுத்துவதில்லை. ரொட்டி வேவதற்கு அடுப்பு எரியுமல்லவா? அதனுடைய வெளிச்சத்தில் படிப்பான்.

"ஆந்த்துவான்" பெரியவனாகிவிட்டான். ஒருநாள், தனதூரில் சுவர்கள்மீது ஒரு விளம்பரம் ஒட்டியிருப்பதைத் தற்செய

லாகப் பார்த்தான். அதனைக்கவனித்ததினின்று, "மேத்ஜ்" பட்டணத்தில் பீரங்கிப் பயிற்சிக்காக ஓர் பரீக்ஷை நடத்தப்படும் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டான்.

உடனே தகப்பனிடம் வந்து, விஷயத்தைச்சொல்லி, அப்பரீக்ஷைக்குப்போக உத்தரவு கேட்டான். தகப்பன் சம்மதித்து, வழிச்செலவுக்காக நான்குரூபாய் கொடுத்தனுப்பினான். சிறுவனும் சந்தோஷமாகப் புறப்பட்டு பரீக்ஷை தினத்தன்று மேத்ஜ் பட்டணத்திற்கு வந்துசேர்ந்தான். பிறகு நடந்த சங்கதிகளனைத்தும் ஏற்கெனவே சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன.

சிலகாலஞ்சென்று, பட்டாளத்தில் "ஆந்த்துவான்" உயர்ந்த பீரங்கிப்படை அதிகாரியானான். "வாதெர்லோ" சண்டைக்குப் பிறகு, அவன்தான் பிரான்சுச்சேனையில் மீதி இருந்தவர்களை ஒன்றுசேர்த்து, கூட்டிக்கொண்டு வந்தான். கிழப்பருவத்தில் அவன் தனது குடும்பத்தோடு "நான்ஸி" பட்டணத்திலே வசித்து வந்தான்.

அவன் ஏழையாக இருந்தபோதிலும் தன்னைவிட எளியவர்களாக இருப்பவர்களுக்குத் தன்னாலான உபகாரத்தைச் செய்யாது விடுவதில்லை. ஒரு சமயம், உணவில்லாத சில ஏழைகள் பொருட்டு, சிலர் அவன் உதவியை மன்றாடினார்கள். அப்போது அவனிடத்திலும் பணமில்லை; என்னசெய்வான்? மிகவும் துக்கத்தோடு யோசித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, அவனுடைய பார்வை, தனது சேனாபதி உடையின்மீது விழுந்தது. அவ்வுடை இப்போது பிரயோஜனமில்லாமல் ஒரு மூலையில் கிடக்கின்றது. அதனுடைய கழுத்திலும், கைகளிலும் பொற்சரிகைகள் பதிக்கப்பட் டிருந்தன; அவற்றைப்பார்த்து அவன் "ஓ சரிகைகளே, நீங்கள் இன்றுதான் பிரயோஜன முள்ளவர்களானீர்கள்" என்று சொல்லிக்கொண்டே, கத்தரி எடுத்து, அவற்றை உடையினின்று வெட்டி எடுத்துவிட்டான்.

"என்னவேலை செய்கிறீர்" என்றான் அவன் அண்ணன்மகன்.

கிழவன்:—உணவில்லாதவர்கள், ரொட்டிவாங்கிக் கொள்ளும்பொருட்டு, இச்சரிகைகளை அவர்களுக்குக் கொடுத்து விடுகிறேன்.

மகன்:—உம்முடைய கீர்த்தியின் சின்னமாகிய இவ்வுடை உம்முடைய பிள்ளைகளுக்கு வைக்கக்கூடிய உயர்ந்த ஆஸ்தி அன்றோ?

கிழவன்:—ஆம். என்னுடைய பிள்ளைகள், தாம் ஒருரொட்டிக்காரனுடைய பேரன்கள் என்பதை மறந்து விடுவார்களென்ற பயத்தினாலே, இவ்வுடையின் சரிகைகளை எடுத்துவிடுகிறேன்.

இறந்து போவதற்கு முன், "ஆந்த்துவான்" தனது வாழ்க்கையின் முக்கியமான பாகங்களான இளம்பிராயத்தையும், முதிர்ந்த பருவத்தையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தான். இளமையில், வறுமையினால் அடிபட்டு, தனக்குப் பிரியமாகிய கல்வியைக் கற்பதற்கு மிகவும் சிரமமடைந்த போதிலும், அக்காலமே, கீர்த்தி, புகழ் இவற்றால் கௌரவமடைந்து, இராஜாங்க சபைகளிலும், போர்க்களங்களிலும், தன்னைச்சுற்றி இரத்தவெள்ளம் ஓடுவதைக்கண்டு, களித்து, இறுமாந்திருந்த முதிர்ந்த பருமாகியகாலத்தை விட மிகவுஞ் சிறந்த தென அபிப்பிராயங்கொண்டு:—

"என்னுடைய இளமைப் பருவத்தின், மனத்தூய்மையிலும், வறுமையிலுமே, நான் உண்மையான சுகங்கண்டேன்" என்று எழுதிவைத்தான்.

28 - 3 - 16. N. சுப்பிரமணிய அய்யர்.

மாமிச பட்சணிகட்கொரு வேண்டுகோள்.

மாம்ஸம் கிடைக்கும் விதம் உங்களுக்குத் தெரியுமா? ஆடுகளை வெட்டுமிடங்களுக்குத் தயவுசெய்து போய்ப் பாருங்கள். திக்கில்லாத அந்த ஜந்துக்கள் எந்தப் புண்ணியபுருஷன் நம்மைக் காப்பாற்றவருவான் என்று உங்களைத் தலை தூக்கிப்பார்க்கின்றன. வாயில்லாத ஜந்துக்களான போதிலும் உங்களைப் பார்க்கும் அவைகளின் கண்களைக் கவனியுங்கள்; தயைகாட்டுங்கள் என்று சொல்வதுபோலிருக்கும். அவைகளின் கூக்குரலைக் கேளுங்கள்; எவ்வளவோ பரிதாபகரமாக விருக்கும். இவற்றை எல்லாம் பார்த்தாலே உங்களுடைய மனம் உருகும்; அல்லது கசாப்புக்காரனுடைய வேலையைப் பாருங்கள். ஆடுகளின் கூக்குரலைக் கேளாமல் அவைகளைக் கீழேதள்ளிக் கூச்சமில்லாமல

கழுத்தை அறுத்துவிட்டு, பிராணன் கொத்துங்குறைவுமாக இருக்கும்பொழுதே வேறு மிருகங்களைவெட்ட ஆரம்பிக்கின்றான். அவசரமாயிருந்தால் பிராணனிருக்கும்பொழுதே தோலை உரித்தெடுக்க ஆரம்பிக்கிறான். ஆரியமாதர்களே! அஃதென்ன உங்களுக்கும் ஹிருதயம் கடினமாகிறதோ! இந்தக் கோரமான காரியங்களை நீங்கள் கேட்டும் பார்த்தும் இருக்கமாட்டீர்கள். கேவலம் வழக்கத்தின் கீழ்வரவே ஆனந்தத்துடன் புசித்துக்கொண்டு வருகிறீர்கள். சில நாடுகளில் மனிதர்களையே புசிக்கும் ஜனங்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடத்தில் நாமோ அல்லது நம்முடைய குழந்தைகளோ அகப்பட்டுக்கொண்டால் நமக்கு எவ்வளவு ஆனந்தமாகவிருக்கும்! பெண்களுக்கே மனம் மிருதுவானது. மாமிசாதிகளைத் தின்பதற்கு இனிமேலும் உங்களுக்கு மனம் வருமா? ஆரியர்களே! ஜந்துக்களுக்கெல்லாம் பிராணன் மீது உள்ள ஆசை ஒன்றுதானென்பதையும் நமக்கிருக்கும் பாதைகள் மிருகாதிகளுக்கும் உண்டென்பதையும் மறந்துவிட்டீர்களோ! ஹிந்துக்களே! நீங்கள் மிகவும் தெய்வபக்தியுள்ளவர்களல்லவா? இவ்வளவு கொடுமையான காரியங்களைச்செய்யும் உங்களுக்கு என்ன தண்டனை விதிக்க நினைத்திருக்கிறாரோ? கடவுள்! ஹிந்துக்களாகிய நாம் செய்யும் பாபங்களுக்கு நாமே தண்டனையடைய வேண்டியதேயொழிய வேறுயாராவது அடையப்போகிறார்களா? மாமிச பட்சணஞ் செய்வதை விட்டுவிடுங்கள்! விட்டுவிடுங்கள்! மிருகங்களின் பிணங்கள் மனிதருக்கல்ல; எவ்வளவு விதங்களாகப் பதப்படுத்தினபின் மாமிசமானது உங்களுக்குப் புசிக்கக் கூடியதாகிறது; பச்சைமாமிசத்தைத் தொடவாவது பார்க்கவாவது சகிக்கிறீர்களா? பழங்களைப்பார்க்க உங்களுக்கு எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருக்கிறது. ஆனால் நாய் துர்நாற்ற எலும்பைக் கடிக்க எவ்வளவு சந்தோஷப்படுகிறது? இதனாலே எந்த வஸ்துக்கள் யாருக்கு ஆகாரம் என்று நீங்கள் தெரியாமல் போகவில்லை.

ஹிம்சையென்பதை அடியோடு விட்டுவிடுங்கள்! அநேக ஐரோப்பிய அமெரிக்க சாஸ்திரிகள், டாக்டர்கள், மாமிஸ ஆகாரம் அநேக தீமைகளை உண்டாக்குகிறது என்று அதைத் தின்பதை விட்டுவிட்டு இதரர்களுக்கும் அப்படியே போதிக்கின்றார்கள்.

விவேக சோதனை.

ஒவ்வொரு புருடர்க்கும் உலகிருப்பதும் தாமிருப்பதும் கண்கூடு. பிறவி யந்தகனும் உலகினைக் கண்ணாற் காணுடிவிடினும் ஏனைய இந்திரியங்களால் அதை அறிவது அநுபவசித்தம். உலகம் போக சாதனமாயும், தேகம் போகாலயமாயு மிருப்பது ஒவ்வொரு உயிரும் அறிந்த விஷயமே. இத்தகைய வுலகமும் யாமும் சதா இப்படியேயிருந்துகொண்டு விபவகாரங்களையியற்றி வருகின்றோமோ வெனின், இல்லை; இவை ஒருபடித்தா யிராமல் மாறி மாறிவருவது ஒவ்வோருயிர்க்கும் அநுபவமாம். எங்ஙனமெனின், நாம் தூங்கும்போது இவை இப்படியே நில்லாது மறைகின்றன; விழிக்கும் போது மறுபடியும் வெளிப்படுகின்றன. உலகம் மறைந்தபின் பத்து நிமிஷங்கள் அல்லது ஐந்து நிமிஷங்கள் அல்லது ஒரு நிமிஷம் அல்லது ஒரு க்ஷண நேரம். பொறுத்தாவது நம் தேகம் மறைகின்றதோ வெனின், இல்லை இல்லை; எந்த க்ஷணத்தில் உலகம் மறைபடுகின்றதோ அதே க்ஷணத்தில் நம் தேகமும் மறைவது கவனிப்போர்க்கு வெளியாகாமற் போகாது அன்றியும், இத்தகைய அநுபவம் ஏதோவொரு காலத்திற்றான் நிகழ்வதோ வெனின், இல்லை; தினந்தினம் ஒவ்வொருவருக்கும் இவ்வநுபவம் நிகழ்வதற்கு அவரவர்களே சான்றுவர். உலகில் ஏழையாயினும் ஐசுவரியவானாயினும் பாமரனாயினும் பண்டிதனாயினும் வாலிபனாயினும் விருத்தாப்பியனாயினும் பிராமணனாயினும் பஞ்சமனாயினும் கறுப்பனாயினும் வெள்ளையனாயினும் ஆணாயினும் பெண்ணாயினும் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் இவ்வநுபவத்திற்குக் கட்டுப்பட்டே வருவதுண்மை; இத்தகைய அநுபவத்திற்குக் கட்டுப்படாத உயிர் ஒன்றேனு மில்லையென்பது பிரத்தியட்சம். இங்ஙனமிருக்க, ஒருவர்க்குத் தோற்றிய உலகமும் தேகமும் மறைந்த போது எங்கே போயின? மீண்டும் வெளிப்பட்டபோது எங்கிருந்து வெளியாயின என நம்மில் யாவரேனும் திகைப்புற்ற துண்டோ? அத்திகைப்பின் காரணமாய் இவ்விஷயத்தை ஆலோசிக்க முயன்றதுண்டோ? "உள்ளது போகாது" என்னும் நியமமிருக்கின்றமையின், உள்ள வஸ்துக்களாகிய உலகமும் தேகமும் நமக்கு எங்ஙனம் மறையலாம்? "இல்லாதது வாராது" என்னும் நியமமிருக்கிறபடியால் மறைந்து போய் இல்லாத வஸ்துக்கள் நமக்கு எங்ஙனம் மறுபடியும் வரலாம். அன்றியும் ஒரு பொருள் தோற்றி மறைவதற்கு இடம் வேண்டுமே. சூரியன் தோற்றினன்,

மறைந்தான் என்னுமிடத்து, தோற்றவும் மறையவும் இடமிருத்தல் வேண்டும். அது போல, உலகமும் யாமும் தோற்றவும் மறையவு மிட மிருக்கவேண்டும். மறைந்த தெவ்விடத்தில்? மீண்டும் வெளிப்பட்ட தெவ்விடத்தில்? என்று மக்களாய்ப் பிறந்த நம்மில் யாரேனும் எக்காலத்திலாவது விசாரித்ததுண்டோ? இது சாமானிய பிரதிதின அநுபவமாயிருப்பினும், விசாரணையை யேற்கும் பெருமித முடையதன்றோ! நம்மில் எத்தனை பேர் இவ்விஷயத்தைக் கவனித்துள்ளோம் என்பதை அவரவர் மனச்சாட்சியே யறியும். இதனை யூகித் துணராமல் "கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம்" என்றிருக்கும் விவேகமே விவேகம்! இதனை யறியாமல் பிறவியந்தகராய் உயிர் வாழும் பாக்கியமே பாக்கியம்!

"மடமையொடு வாழ்கின்ற வாழ்வி னீசர்
மனைதொறுமோட் டிரந்துழல்கை வரிசை யாகும்"

என்று ஆன்றோர் கூறியதற்கு ஆட்சேபம் ஏதேனு முண்டோ? விவேகிகளே! இதை உய்த்துணர் வீராக.

அறிவாநந்தம்.

யுத்தம்.

இந்த மாதத்தில் ஜெர்மானியர் வர்டூனைப் பிடிக்கப் பெரும் பிரயத்னஞ் செய்து பிரெஞ்சுக்காரரை யெதிர்த்து வந்தனர்; பிரெஞ்சுக்காரர் சிறிதும் பின்னடையாது ஜெர்மானியர் செய்திருந்த பிரயத்னங்களையெல்லாம் அபலமாக்கி அவர்களை முற்றும் தோல்வியுறச்செய்தனர். இங்கு ஜெர்மானியருக்கு $2\frac{1}{2}$-லட்சம் சேனை சேதமாகிவிட்டது. அதனாலவர்கள் பெரிதும் மனமுடைந்து திகைப்புற்றிருக்கின்றனர். ருஷ்யப் போர்முகத்திலும் அவர்கட்கு அபஜயமேகிடைத்தது. ஆனாலவர்கள் கீழ்நீர்க் கப்பல்களைக்கொண்டு வர்த்தகக் கப்பல்களையும், பிரயாணிக் கப்பல்களையும் சேதப்படுத்தி வருகின்றனர்; நடுவுநிலைமைத் தேசத்தாரது கப்பல்களையும் சேதமாக்கி வருகின்றனர். இவ்வாறு செய்தால் நடுவுநிலைமைத் தேசத்தாராவது சமாதானஞ் செய்துவைக்க முற்படுவார்களென்றெண்ணி யிருக்கின்றனர். ஆனால் நேசராஜாங்கத்தார் ஜெர்மானியரை நாசஞ்செய்யும் வரையில் யுத்தத்தை நிறுத்துவதில்லையென்று ஆக்ரகங்கொண்டிருக்கின்றனர்.

இத்தாலியப் போர்முகத்தில் ஆஸ்டிரியர் தோல்வியடைந்து வருவது சகஜமாகிவிட்டது; ருஷ்யர் காக்கேஷிய மாகாணத்திலும், ஆசியாத் துருக்கியிலும் முன்னேறிச்செல்லுவதைத் துருக்கியரால் தடுப்பதற்குச் சாத்தியப்படவில்லை.